

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Josie Silver
ONE DAY IN DECEMBER

Original English language edition first published
by Penguin Books Ltd, London
Text copyright © Josie Silver, 2018
The author has asserted her moral rights
All rights reserved
Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02394-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DŽOZI
SILVER

Jednog
dana u
decembru

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

Za Džejsa, Eda i Aleksa, s ljubavlju

2008.

21. decembar

Lori

Pravo je čudo što svi korisnici javnog gradskog saobraćaja zimi ne padaju mrtvi od prekomerne količine klica. U poslednjih deset minuta na mene ne prestaju da kašlju i kijaju, a ako mi žena ispred još jednom istrese perut u krilo, poliću je ostatkom mlake kafe, koju ionako više ne smem da pijem jer je puna čestica njenog skalpa.

Toliko sam umorna da bih bez problema mogla zaspati ovde na spratu prepunog autobusa, koji se sve vreme blago ljulja. Hvala bogu pa sam završila s poslom za Božić, jer mislim da ni moj mozak ni moje telo ne bi mogli da podnesu još jednu smenu na recepciji onog užasnog hotela. Možda jeste ukrašen girlandama i lepim svetlima s one druge strane, predviđene za goste, ali iza zavese vreba bezdušna paklena jama. Praktično spavam čak i kad sam budna. Moj okvirni plan je da, čim sutra stignem kući, padnem u hibernaciju do naredne godine, u nostalgličnoj toplini kuće mojih roditelja. Čini mi se da putujem kroz vreme i da se vraćam u prošlost svaki put kada napustim London zarad kratkog odmora u spokojnoj seoskoj idili Midlandsa i u mojoj dečjoj sobi, iako nisu baš sve moje uspomene iz detinjstva srećne. Čak i porodice čiji su članovi naročito bliski imaju svoje tragedije, a pošteno je reći da su našu pogodile rano i zasekle duboko. Ali neću se time baviti, jer Božić je vreme nade i ljubavi i – meni u ovom trenutku najprimamljivije – vreme odmora. Doduše, biće povremeno prekidan mečevima takmičarskog prežderavanja s bratom Darilyom i njegovom devojkom Anom, kao i maratonom sentimentalnih božićnih filmova. Jer ko je još toliko umoran da ne odgleda nekog nesrećnika kako stoji na hladnoći, i supruzi svog najboljeg druga nemo pokazuje rukom ispisane table, kojima joj poručuje da će je njegovo slomljeno srce zauvek

voleti? Mada – da li je to ljubav? Nisam sigurna. Mislim, jeste na neki preterano sladunjav način, ali on je takođe i najljigaviji prijatelj na svetu.

Odustavši od brige da ću se zaraziti klicama – jer sam ih, bez sumnje, udahнула već sasvim dovoljno da me ubiju ako su od tih – naslanjam čelo na zamagljeni prozor i posmatram kako pored mene klizi Kamdenska glavna ulica, sva u treperavim božićnim svetlima i pretrpanim blistavim izlozima prodavnica koje prodaju sve od kožnih jakni do kičastih suvenirira. Nije još ni četiri po podne, a u Londonu je već sumrak; mislim da čitavog dana nije bilo propisnog dnevnog svetla. Moj odraz mi kaže da bi verovatno trebalo da izvadim iz kose budalasti oreol od ukrasne novogodišnje girlande, koji me je ona krava od menadžerke naterala da nosim, jer izgledam kao da sam krenula na audiciji za arhandela Gavrila u školskoj predstavi, ali nemam snage ni da se time pozabavim. Niko drugi u autobusu ne mari za to; ne mari ni čovek u vlažnoj perjanoj jakni pored mene, koji, razliven preko sedišta, drema nad jučerašnjim novinama; ne mari ni gomila školaraca koja se nadvikuje u zadnjem delu autobusa; a sasvim sigurno ne mari žena kose pune peruti, koja i sama nosi minduše u obliku pahulja koje blinkaju. Ne promiče mi ironija u njenom izboru nakita; da sam kučka, možda bih je potapšala po ramenu i rekla joj da njima samo privlači pažnju na mećavu mrtve kože koju sipa za sobom. Ali nisam kučka; ili sam možda kučka samo u svojoj glavi. Nisu li svi takvi?

Hriste, koliko će ovaj autobus još puta stati? Do mog stana ima još tri kilometra, a autobus je krcatiji od stočnog kamiona na pijačni dan.

Hajde! – mislim. *Brže malo! Vozi me kući!* Premda će i tamo biti prilično depresivno pošto je moja cimerka Sara već otišla kod svojih roditelja. Samo još jedan dan pa ću i ja otići, podsećam se.

Autobus je zadržtao i stao na kraju ulice, a ja posmatram kako se reka ljudi gura da izađe, dok istovremeno druga reka pokušava da se probije unutra. Kao da misle da je ovo jedno od onih takmičenja u kojima se proverava koliko najviše ljudi može da se smesti u što manji prostor.

Jedan momak sedi na sedištu pod nadstrešnicom autobuske stanice. Ovo ne može biti njegov autobus, jer je udubljen u knjigu s tvrdim koricama. Primećujem ga jer se čini da nije svestan guranja i laktanja pred nosom, podseća na one specijalne filmske efekte kad neko stoji savršeno mirno, a svet se, blago zamagljen, vrti oko njega u kaleidoskopu.

Ne vidim mu lice, samo teme boje peska i malo dužu kosu, koja je, rekla bih, sve talasastija prema krajevima. Umotan je u kratki teget vuneni kaput

Jednog dana u decembru

i šal koji izgleda kao da ga je neko ispleo za njega. Kičast je i odudara od hladnih boja ostale odeće – tamnih uskih farmerki i čizama – a i knjiga mu sasvim okupira pažnju. Čiljim, brišem zamagljeni prozor rukavom kaputa i pokušavam da sagnem glavu da vidim šta čita.

Ne znam da li je krajičkom oka video pokret moje ruke preko stakla, ili možda treperavo svetlo minduša perutave žene, tek, podiže glavu i nekoliko puta trepnu dok je usredsređivao pažnju na moj prozor. Na mene.

Zurimo tako jedno u drugo, a ja ne mogu da skrenem pogled. Osećam kako mi se usne pomeraju, kao da ću nešto reći, bog sveti zna šta, i iznenada, niotkuda, spopade me želja da izađem iz autobusa. Obuzima me nesavladiv nagon da izađem i da mu priđem. Ali ne činim to. Ne pomeram ni mišić, jer znam da nema teoretske šanse da se provučem ni pored čoveka u perjanjoj jakni pored mene, a kamoli da se proguram kroz krcati autobus pre nego što krene sa stanice. I zato u deliću sekunde donosim odluku da ostanem na mestu i pokušam da mu, užarenom i očajničkom čežnjom u očima, poručim da on uđe u autobus.

Nije zgodan kao filmska zvezda i nije klasično savršen, ali odlikuje se izvesnom neurednošću učenika pripreme škole, iskrenim začuđenim pogledom *na mene misliš* i šarmom koji me očarava. Ne mogu da mu vidim boju očiju. Zelene, rekla bih, ili možda plave? Ali znate šta? Možete slobodno reći da su to puste želje, ali sigurna sam da je isti grom i njega pogodio; kao da nas je neka nevidljiva račva munje neobjašnjivo povezala. Prepoznavanje; ogoljeni elektrošok u njegovim raširenim očima. Veoma blisko pogledu u neverici, kao kad slučajno primetite najstarijeg i najboljeg prijatelja, koga niste videli godinama, i ne možete da verujete da je to on. To je pogled koji poručuje: *Pa, zdravo!* – i: *O bože, pa to si ti!* – ili: *Ne mogu da verujem, toliko mi je drago što te vidim!* – ili sve to u isti mah.

Gleda u sve manji red ljudi koji čekaju da uđu u autobus, a zatim u mene, i ja kao da čujem misli koje mu jure glavom. Pita se da li je ludo ući sad u autobus, šta bi rekao kad nas ne bi delilo staklo i divlja horda, da li bi se osećao budalasto što preskače po dva stepenika da dođe do mene.

Ne, pokušavam da mu poručim. Ne, ne bi se osećao budalasto. Ne bih ti dozvolila. Samo uđi u prokleti autobus! Gleda pravo u mene, a zatim mu se pune usne lagano šire u osmeh, kao da ne može da ih obuzda. A zatim se i ja smešim, gotovo blesavo. Ni ja ne mogu da se obuzdam.

Molim te, uđi u autobus! Trza se, kao da je iznenada doneo odluku, zadržava knjigu i gura je u ranac između nogu. Kreće napred, a ja zadržavam

Džozi Silver

dah, naslanjam dlan na staklo i snagom volje ga teram da požuri, premda čujem mučno siktanje vrata koja se zatvaraju, i trzaj otpuštanja ručne kočnice.

Ne! Ne! O bože, da se nisi usudio da odeš sa ove stanice! Božić je! Želim da vičem, ali autobus se već odvaja od ivičnjaka i ubrzava, a on ostaje da stoji zadihano na putu i gleda nas kako odlazimo. Vidim kako poraz gasi svetlo u njegovim očima, i ja mu – zato što je Božić i zato što sam se upravo beznadežno zaljubila u neznanca na autobuskoj stanici – šaljem tužni poljubac, naslanjam čelo na staklo i gledam u njega dok se ne izgubi iz vida.

Zatim shvatam. Sranje! Zašto se nisam ugledala na onog usranog prijatelja iz filma, napisala nešto i prislonila to uz staklo? Mogla sam, imala sam vremena. Mogla sam čak da ispišem i svoj broj mobilnog na zamagljenom staklu. Mogla sam da otvorim prozorčić i doviknem mu svoje ime i adresu, ili tako nešto. Mogu sad da se setim mnogo toga što sam mogla da uradim i što je trebalo da uradim, ali mi u datom trenutku baš ništa nije palo na pamet, jer prosto nisam mogla da sklonim pogled s njega.

Posmatračima to mora da je bilo nalik na jednominutni nemi film za Oskara. Od sada ću, ako me bilo ko pita da li sam se ikada zaljubila na prvi pogled, govoriti da jesam, u jednom veličanstvenom minutu 21. decembra 2008. godine.

2009.

Novogodišnje odluke

Samo dve odluke ove godine, ali dve velike, sjajne i genijalne odluke.

- 1) Pronaći onog momka s autobuske stanice.
- 2) Pronaći prvi pravi posao, po mogućstvu u nekom časopisu.

Prokletstvo! Nije trebalo da ovo zapišem grafitnom olovkom, jer sad mogu da brišem i menjam. Zaista, najviše bih želela da najpre pronađem bolno kul nameštenje u nekom časopisu, a zatim da naletim na onog momka sa stanice u kaficu u vreme pauze za ručak, dok držim u ruci zdravi obrok. On će mi ga slučajno izbiti iz ruku, a zatim me pogledati i reći: „O, pa to si ti! Najzad!“

A zatim bismo preskočili ručak i otišli u šetnju parkom, jer bismo izgubili apetit budući da smo pronašli ljubav svog života.

Kako bilo, to je to što želim. Poželite mi sreću.

20. mart

Lori

„Da li je to on? Definitivno sam od njega malopre osetila autobuske vibracije.“

Gledam u pravcu koji mi Sara pokazuje glavom, prelazim pogledom čitavom dužinom prepunog šanka jer je petak večer. Ovo radimo svaki put kad negde odemo; pretražujemo lica u masi, u potrazi za Staničnim Momkom, kako ga je Sara krstila kada smo uporedile praznične beleške u januaru. Izgleda da je njena porodična proslava u Jorku protekla mnogo bučnije od mog ugodnog odmora u Bermingamu, začinjeno mnoštvom hrane, ali obe smo se vratile u istu londonsku zimsku realnost i novogodišnju melanholiju. U nastupu samosažaljenja, ispričala sam joj tužnu priču o svojoj ljubavi na prvi pogled, i smesta se pokajala. Nije da nisam verovala Sari; problem je bio u tome što je od te sekunde ona postala opsednuta željom da ga pronađe, i to mnogo više od mene.

„Koji?“ Mrštim se na more ljudi, uglavnom potiljke nepoznatih glava. Nabira nos dok zastaje da razmisli kako da me najbolje usmeri na novog kandidata.

„Tamo, u sredini, pored žene u plavoj haljini.“

Nju nalazim mnogo lakše; savršeno ravna zavesa svetloplave kose sija na svetlosti dok zabacuje glavu i smeje se tipu pored sebe.

Odgovarajuće je visine. I kosa mu je slična, a ja se trzam i zbog poznate linije ramena u tamnoj košulji. Mogao bi biti bilo ko, ali mogao bi biti baš i Stanični Momak. Što ga višeg gledam, to sam sigurnija da je potraga završena.

„Ne znam“, kažem zadržavajući dah, mada nikada nismo bile bliže. Toliko sam ga puta opisala da Sara verovatno sad zna bolje od mene i kako izgleda.

Jednog dana u decembru

Želim da mu se približim. Zapravo, mislim da sam već krenula da mu se približavam, ali Sarina ruka me zadržava, jer se upravo sagnuo i usnama guta plavušinu facu – ova mi smesta postaje najomraženija osoba na planeti.

O bože, mislim da je to on! Ali ne! Nije trebalo ovako da se desi. Verzije ove scene vrtela sam svake večeri u glavi, čim bih sklopila oči, i ona se nikada, ponavljam *nikada*, nije ovako završavala. Ponekad je s društvom u baru, ponekad sedi i čita sam u kafeu, ali ni u jednom od tih slučajeva ne postoji devojka koju tako gladno ljubi da se čudim što joj već nije usisao celu glavu do ramena.

„Sranje!“, mrmlja Sara gurajući mi čašu vina u ruku. Posmatramo kako se ljube. I ljube! Aman, dišite malo! Sada joj je i propisno dohvatio zadnjicu, divlje prekoračivši granicu pristojnosti u krcatom baru. „Malo pristojnosti, narode!“, gundā Sara. „Ma nije on uopšte tvoj tip, Lu.“

Potištena sam. Toliko da sasipam punu čašu vina niz grlo, a zatim drhtim.

„Mislim da želim da idem kući“, kažem, već nerazumno na ivici suza.

Tad prestaju da se ljube, ona gladi haljinu, on joj mrmlja nešto na uvo, pa se okreće i kreće prema nama.

Odmah mi je jasno. Prolazi pored nas i ja se gotovo smejem od treperavog olakšanja.

„Hej, to nije on“, šapućem. „Čak mu nije ni nalik.“

Sara koluta očima i ispušta dah, koji je, izgleda, sve vreme zadržavala. „Jebote, hvala bogu! Kakav ljigavac! Znaš li da mi je malo nedostajalo da mu podmetnem nogu?“

U pravu je. Tip koji je upravo prošao pored nas bio je opijen sobom, a na putu do toaleta je s nadmenim i samozadovoljnim kezom brisao naddanicom devojčin crveni karmin s usana.

Bože, potrebno mi je još jedno piće. Potraga za Staničnim Momkom traje već tri meseca. Bolje bi bilo da ga uskoro pronađemo, inače ću završiti na rehabilitaciji.

Kasnije, u stanu u Delansijevoj ulici, izuvamo cipele i ležemo na kauč.

„Razmišljala sam“, kaže Sara opružena na drugoj strani kauča. „Na poslu se pojavio jedan novi tip, mislim da bi ti se dopao.“

„Želim samo momka sa stanice“, uzdišem, melodramatično kao u kostimiranoj drami.

„Ali šta ako ga pronađeš i ispostavi se da je pičkica kao ovaj u baru?“ kaže. Naše iskustvo je, izgleda, i nju pogodilo.

„Misliš da bi trebalo da prestanem da ga tražim?“ pitam je podigavši glavu s naslona kauča da je pogledam. Širi ruke i ostavlja ih raširene.

„Samo kažem da ti treba i rezervni plan.“

„U slučaju da je pičkica?“

Podiže palčeve, verovatno zato što joj je prevelik napor da podigne glavu.

„Mogao bi biti prvoklasni vrhunski superkurton“, kaže. „Ili bi mogao imati devojkicu. Ili, bože, Lu, mogao bi čak biti i oženjen!“

Glasno uvlačim vazduh. Ono, stvarno ga usisavam. „Nema šanse!“ izleće mi. „Slobodan je i prelep, i tamo je negde, čeka da ga pronađem.“ Osećam to svom snagom ubeđenja pijane žene. „A možda i on traži mene.“

Sara se oslanja na laktove i zuri u mene, dugački crveni talasi su joj neuredni, a maskara razlivena.

„Samo kažem da možda imamo, da *ti* možda imaš, nerealna očekivanja, i da ti – mi – moramo biti opreznije, to je sve.“

Gledamo se, a zatim me tapše po nozi. „Pronaći ćemo ga“, kaže. To je prosto gest solidarnosti, ali mi ipak diže knedlu u grlu.

„Časna reč?“

Klima glavom i crta krst preko srca, a meni se iz grla otima silan slinav jecaj, jer sam umorna i pijana, a ponekad ne mogu baš najbolje da se setim crta lica momka sa stanice i plašim se da ću na kraju zaboraviti kako izgleda.

Sara se diže i rukavom košulje mi briše suze.

„Nemoj plakati, Lu“, šapuće. „Nastavićemo da tražimo dok ga ne pronađemo.“

Klimam glavom, ponovo se spuštam na kauč i gledam u prošarani plafon koji naš stanodavac već nekoliko godina obećava da će okrećiti. „Hoćemo. I biće savršen.“

Ćuti, a zatim pruža prst i neodređeno maše njime oko glave. „I bolje bi mu bilo. Jer ću mu inače urezati *pičkica* baš ovde, posred čela.“

Klimam glavom. Cenim njenu odanost i uzvraćam istom merom. „I to zardalim skalpelom“, kažem dopunjavajući jezivu sliku.

„Da mu se rana inficira i da mu glava otpadne“, mrmrlja.

Sklapam oči i tiho se smejem. Dok ne pronađem momka sa stanice, lavovski deo moje naklonosti pripada Sari.

24. oktobar

Lori

„Mislim da smo uspele“, kaže Sara i odmiče se da pogleda naš ručni rad. Provele smo čitav vikend preuređujući tesnu dnevnu sobu našeg stana; obe smo umazane farbom i prašinom. Još malo pa smo završile i ja osećam topli sjaj zadovoljstva – volela bih kada bi me i moj usrani posao u hotelu ispunjavao makar jednim delićem ovog osećaja uspeha.

„Nadam se da će se stanodavcu dopasti“, kažem. Nije nam dozvoljeno da pravimo ozbiljne izmene, ali ne vidim kako bi mogao da se protivi načinu na koji smo ulepšale stan.

„Trebalo bi da on nama plati ovaj mesec“, kaže Sara držeći ruke na kukovima. Nosi pantalone na tregeru, odsečenih nogavica, preko fluorescenatno ružičastog duksa, koji strašno odudara od njene kose. „Upravo smo mu uvećale vrednost stana. Kome se ove podne daske ne bi dopale više od onog izlizanog starog tepiha?“

Smejem se setivši se naše patnje, nalik na scenu iz neke komedije, da odnesemo smotani tepih niz stepenice sa sprata. Kada smo stigle do prizemlja, znojile smo se već kao rudari i psovale kao mornari, obe ulepljene parčićima sunderaste podloge za podove. Bacile smo petaka kada smo ga ubacile u susedov kontejner; stoji tu, delimično pun, već čitavu večnost, pa mislim da tepih neće ni primetiti.

Stare hrastove podne daske ispale su prelepo – u proteklim godinama se neko očigledno potrudio da ih restaurira, pre nego što ih je trenutni vlasnik stana sakrio ispod onog šarenog užasa. Ruke su nas zabojele od poliranja, ali svaki nam se napor sad čini vrednim truda jer stojimo u našoj prijatnoj dnevnoj sobi, ispunjenoj svetlošću zahvaljujući svežim belim zidovima i velikim starim prozorima, čija su okna izdeljena belim

letvicama. Umorna je to zgrada, ali s glamuroznim kostima, sa sve teksturiranom tavanicom. Donele smo i jedan jeftin manji tepih, a raspareni namешtaj pokrile prekrivačima iz naših spavaćih soba – sve u svemu, mislim da smo izvele pravo čudo za male pare.

„Boemski šik!“, izjavljuje Sara.

„Imaš farbe u kosi“, kažem i dotičem svoje teme, da joj pokažem gde, i tako u žurbi dodajem novu mrlju farbe na svoju kosu.

„I ti“, kaže smejući se, a zatim gleda na sat. „Riba i krompirići?“

Sara ima metabolizam konja. To mi se kod nje i te kako dopada, jer mi omogućava da bez griže savesti s njom jedem tortu. Klimam glavom izgledno. „Idem i ja.“

Polu sata kasnije sedimo na kauču i s ribom i krompirićima u krilu nazdravljamo našoj sveže fantastičnoj dnevnoj sobi.

„Trebalo bi da damo otkaz i postanemo televizijske kraljice preuređenja domova“, kaže Sara.

„Razvalile bismo“, kažem ja. „Dizajnerske majstorije Lori i Sare.“

Viljuška joj zastaje na pola puta. „Dizajnerske majstorije Sare i Lori!“

„Lori i Sare zvuči bolje“, smešim se. „Znaš da sam u pravu. A i starija sam od tebe, i pošteno je da se moje ime prvo pomene.“

To je naša večita šala; nekoliko meseci sam starija od Sare i nikada ne propuštam priliku da se pozovem na starešinstvo. Zagrcnula sam se pivom baš u trenutku kada sam se sagnula da uzmem svoju bocu s poda.

„Pazi na daske!“

„Uzela sam podmetač“, kažem sva važna.

Saginje se i gleda moj improvizovani podmetač: ovomesečni reklamni flajer iz supermarketa.

„O bože, Lu!“ kaže polako. „Postale smo ljudi koji koriste podmetače!“

Gutam i ozbiljno kažem: „Da li to znači da ćemo zajedno ostariti i gajiti mačke?“

Klima glavom. „Mislim da je tako.“

„Pa baš bismo i mogle“, mrmljam. „Moj ljubavni život je i zvanično mrtav.“

Sara gužva novine u koje su bili umotani njeni riba i krompirići. „Sama si kriva“, kaže.

Jednog dana u decembru

Govori o momku sa stanice, naravno. Sada je već postigao gotovo mitski status, a ja sam na ivici da dignem ruke od njega. Mnogo je deset meseci tražiti potpunog neznanca, s nadom da je možda slobodan, a da je pritom i on zainteresovan za mene i da nije serijski ubica s motornom testerom. Sara je glasno izrazila mišljenje da bi trebalo da ga prebolim, čime je htela da kaže da bi trebalo da pronađem nekog drugog pre nego što se pretvorim u monahinju. Znam da je u pravu, ali moje srce još nije spremno da ga pusti. Onaj osećaj kada su nam se pogledi sreli – nikada to pre nisam osetila, nikada.

„Mogla si da obiđeš čitavu planetu za ovo vreme otkako si ga videla“, kaže. „Pomisli samo s koliko si se savršenih muškaraca mogla kresnuti usput. Mogla bi unucima, kad omatoriš, da pričaš o Robertu iz Italije i Vladimiru iz Rusije.“

„Neću ja imati ni decu ni unuke. Doveka ću uzalud tragati za momkom sa stanice i gajiću mačke s tobom“, kažem. „Otvorićemo prihvatilište, a kraljica će nam dati orden za izuzetne usluge mačkama.“

Sara se smeje, ali mi njen pogled kaže da je došlo vreme da spakujem svoje snove o momku sa stanice i zaboravim na njega.

„Upravo sam se setila da sam alergična na mačke“, kaže. „Ali i dalje me voliš, zar ne?“

Uzdišem i pružam ruku da uzmem pivo. „Plašim se da to sve menja. Pronađi onda nekog drugog, Saro, mi više ne možemo ostati zajedno.“

Smeši se. „Imam sastanak sledeće nedelje.“

Hvatam se za srce. „Brzo si me prebolela.“

„Upoznala sam ga u liftu. Pretila sam mu dugmetom za zaustavljanje lifta dok nije pristao da me pozove da izađemo.“

Zaista bi trebalo da učim od Sare – ona vidi šta želi i zgrabi to obema rukama. Po hiljaditi put se kajem što nisam imala petlje da izađem iz onog autobusa. Ali činjenica je da nisam. Možda je vreme da se opametim, da prestanem da tragam za njim i pijana plačem svaki put kada doživim neuspeh. Postoje i drugi muškarci. Moram pretvoriti rečenicu „Šta bi Sara uradila?“ u svoj životni moto – prilično sam sigurna da ona ne bi godinu dana svog života provela cmizdreći.

„Hoćemo li kupiti neku sliku za zid?“, kaže gledajući u prazan zid nad kaminom.

Klimam glavom. „Da. Zašto da ne? Mogu li na slici biti mačke?“

Smeje se i pogađa me zguzvanim novinama u glavu.

18. decembar

Lori

„Pokušaj da ne donosiš ishitrene odluke kada večeras upoznaš Dejvida? Verovatno ćeš na prvu loptu pomisliti da nije tvoj tip, ali veruj mi, urnebesan je. I ljubazan, Lori. Mislim, ustupio mi je svoju stolicu pre neki dan na sastanku. Koliko momaka poznaješ koji bi to uradili?“ Sara drži ovaj govor dok kleči i vadi prašnjave čaše za vino, sve koje može da pronađe, iz stražnjeg dela kuhinjskog ormarića u našem sićušnom zajedničkom stanu.

Pokušavam da pronađem odgovor i, iskrena da budem, ne mogu da pronađem mnogo primera. „Tip iz stana u prizemlju pomerio je svoj bicikl da bih mogla da izađem iz zgrade jutros. Da li se to računa?“

„Misliš isti onaj koji otvara našu poštu i u hodniku ostavlja trag masnih kebaba svakog vikenda?“

Smejem se tiho dok uranjam čaše za vino u vruću penušavu vodu. Večeras priređujemo našu tradicionalnu božićnu zabavu, kao i svake godine otkako smo se preselile u Delansijevu ulicu. I premda se zavaravamo kako će zabava ove godine biti mnogo otmenija, pošto smo konačno završile fakultet, u naš stan će se opet mahom sjatiti studenti i nekoliko kolega koje još upoznajemo, pa ćemo piti jeftino vino, razgovarati o stvarima koje ne razumemo i ja ću se – čini se – pipkati s nekim ko se zove Dejvid, a koga Sara smatra savršenim za mene. Već smo ovo prošle. Moja najbolja drugarica smatra sebe genijalnom provodadžikom i već mi je nekoliko puta tokom studija zakazivala dejtove. Prvi put se Mark, ili beše možda Majk, pojavio u šortsu za trčanje usred zime i čitavo veče pokušavao da me natera da se odrekнем hrane koju ne mogu da sagorim za sat vremena u teretani. E pa ja sam devojka koja voli desert, jedino što sam namerala da izbacim sa svog jelovnika bio je Majk. Ili beše Mark. Kakogod. U

Jednog dana u decembru

Sarinu odbranu, valja reći da je likom pomalo podsećao na Breda Pita, kad začkiljite i pogledate ga ispod oka u mračnoj prostoriji. Što moram da priznam da sam i uradila; nisam od onih koji spavaju s momkom na prvom sastanku, ali sam smatrala da treba da mu dam šansu, Sare radi.

Frejzer, njen drugi izbor, bio je tek malo bolji; barem sam mu ime upamtila. On je bio, bez konkurencije, najveći Škot od svih Škota koje sam ikada upoznala, i to u tolikoj meri da sam razumela svega polovinu onoga što je govorio. Mislim da nije otvoreno spomenuo gajde, ali ne bih se iznenadila da ih je krio pod jaknom. Njegova karirana leptir-mašna izazivala je nemir, ali ništa od toga ne bi bilo važno. On je sve svoje šanse uprskao pred kraj sastanka; dopratio me je kući i poljubio me kao da je pokušao da na meni primeni veštačko disanje. Sa sasvim neprimerenom količinom pljuvačke. Pojurila sam u kupatilo čim sam ušla u stan, a odraz u ogledalu potvrdio mi je da izgledam kao da me je poljubila nemačka doga. Na pljusk.

Međutim, ne mogu da se podičim ni da sama sebi umem da odaberem momka. Izuzev Luisa, mog dugogodišnjeg momka kod kuće, kao da stalno promašujem metu. Tri izlaska, četiri uvrh glave, jednom čak i pet, pre neizbežnog kraha. Počinjem da verujem da je moje prijateljstvo sa sjajnom osobom kakva je Sara mač sa dve oštrice; ona muškarcima daje nerealna očekivanja što se tiče njihovog odnosa prema ženama. Da je ne volim do besvesti, verovatno bih joj dosad oči iskopala.

Kako bilo, slobodno recite da sam glupa, ali znala sam da nijedan od tih nije i ne može biti onaj pravi. Ja sam devojka koja voli romantiku; moj uzor pri izboru gosta za večeru iz snova je Nora Efron i ja iskreno čeznem da otkrijem da li se fini momci zaista tako ljube, jebote! Shvatili ste. Nadam se da ću među svim ovim žabama jednog dana naići na svog princa. Ili nešto slično.

Ko zna kakav će Dejvid biti, možda je on treća sreća. Ali ne nadam se previše. Možda će on biti ljubav mog života, ili će možda biti užasan, ali ja sam, bez sumnje, neporecivo radoznala i više nego voljna da se opustim. Nije to nešto što sam često radila tokom poslednje godine; obe smo morale da se iz zaštićenog studentskog života prebacimo u realnost zaposlenja, što je u Sarinom slučaju bilo uspešnije nego u mom. Ona je praktično odmah dobila mesto stažiste na regionalnoj TV mreži, a ja i dalje radim na recepciji hotela. Da, uprkos mojoj novogodišnjoj odluci, još nisam dobila svoj posao iz snova. Ali bilo je ili to, ili vratiti se kući u Bermingam, a

ja se plašim da se, ako napustim London, nikada više neću vratiti. Znala sam već da će Sari sve doći lakše; ona je društvena, a ja sam pomalo socijalno nevešta, što znači da moji razgovori za posao ne prolaze baš sjajno.

Ali to mi večeras neće smetati. Rešila sam da se napijem toliko da načisto poništim svaku socijalnu neveštinu. Naposljetku, Nova godina je tu da amortizuje i pomogne nam da zaboravimo nepromišljene i alkoholom izazvane postupke. Mislim, ma hajde, to se desilo *prošle godine*, zaboga. Prevaziđite to!

A ovo je takođe i veče kada ću konačno upoznati Sarinog novog momka. S njim je već nekoliko nedelja i ja, iz ovog ili onog razloga, još nisam uspela da ga vidim uživo, a čujem da ima šta da se vidi. O njemu sam čula dovoljno da može knjiga da se napiše. Nažalost po njega, već znam da je bog seksa i da Sara namerava da mu rodi decu i bude mu žena čim postane poznata medijska ličnost, a jasno je da je na najboljem putu da to i postane. Gotovo da ga žalim što mu je budućnost za narednih deset godina već isplanirana, a tek mu je dvadeset četiri. Ali hej, to je Sara. Ma koliko sjajan bio, ipak je on tu imao više sreće.

Ne može da prestane da priča o njemu. I sad to radi, iznosi previše pojedinosti o njihovom neobuzdanom seksualnom životu.

Dok podižem sapunicom pokrivene prste da zaustavim bujicu njenih reči, razbacujem mehuriće oko sebe poput deteta koje maše štapićem za balončić od sapunice. „Dobro, dobro, molim te, stani. Pokušaću da ne doživim orgazam kada mi pogled konačno padne na tvog budućeg muža.“

„Nemoj to njemu da govoriš, u redu?“, smeši se. „Mislim, ono da je budući muž? Jer on to još ne zna, znaš, moglo bi da ga šokira.“

„Misliš?“, kažem mrtva ozbiljna.

„Mnogo je bolje da još nekoliko godina misli da je sve to bila njegova genijalna ideja.“ Ustaje i briše kolena.

Klimam glavom. Ako poznajem Saru, a poznajem je, ona će ga smotati oko malog prsta i biće on i više nego spreman da je spontano zaprosi kad god ona odluči da je pravo vreme za to. Znete one ljude kojima svi teže? One retke iskričave ptice, koje isijavaju posebnu auru što privlači ljude u njihovu orbitu? Sara je jedna od njih. Ali ako mislite da je zbog toga nepodnošljiva, grešite.

Upoznala sam je ovde, na prvoj godini fakulteta. Nisam želela da živim u domu pa sam odabrala jedan od univerzitetskih stanova, koji su se izdavali. To je, sve u svemu, visoka stara gradska kuća podeljena na tri